

A movie poster for the film 'Dulman'. The central figure is a man with a pale, distorted face, wide eyes, and a slightly open mouth showing teeth. He is wearing a dark, heavy coat. The background is a blurred, teal-colored outdoor scene with trees and foliage. The title 'DULMAN' is at the bottom, and the name 'MEROPE MERZMER' is at the top, both in a stylized, white, gothic-style font with blue outlines.

MEROPE MERZMER

DULMAN

Merope Merzmer

Dualmancia

Harry Potter fanfiction

www.meropesvet.blogspot.sk

Vydanie prvé

Meropesvet

2014

Harry Potter fanfiction 2014

Merope Merzmer

Obsah

Informácie o poviedke

Dualmancia

V edícii Meropesvet vyšlo

V edícii real person slash special edition vyšlo

V edícii Harry Potter slash vyšlo

Pripravujeme

Informácie o poviedke

(Obrázok použitý v tejto prílohe som stiahla z internetu.

Požičiavam si ho len ako ilustráciu. Skrátka si myslím, že je dokonalý.

Credits k obrázku: Autorkou obrázku na tejto strane je **Matia Arkoniel**.

Zdroj: www.mathiaarkoniel.com)

Pár: HP/SS

varovanie: 15+

Poviedka patrí k Otcovskej láske (OL), rozsiahlejšej poviedke, ktorá zatiaľ ešte nie je ukončená.

Je to halloweensky bonus, ktorý sa odohráva pred dejom v OL.

Dá sa čítať aj bez toho, aby čitateľ mal prečítanú OL.

Ide len o fanfiction, písanú pre zábavu, bez nároku na akýkoľvek zisk.

Postavy, miesta, atď... patria J. K. Rowlingovej, autorka Merzmer si ich len požičiava.

Poviedka môže obsahovať nezrovnalosti, čo sa týka hodín oklumentie, nezakladá si na úplnej presnosti a detailnosti.

Dualmancia

Profesor elixírov sedel za svojím pracovným stolom.

Práve dokončil známkovanie esejí štvrtého ročníka. Dočítal tú zbierku neznámych až do konca, čo ho stálo veľké sebazaprenie, ale musel to dokončiť, lebo veľmi dobre vedel, že po hodine oklumentie s *tým chlapcom* sa na to nedokáže už ani len pozrieť a nemienil študentov odbremeniť od ďalšej úlohy. Plánoval im spestriť víkend dvoma zvitkami pergamenu o protijedoch. Čo ani zďaleka nebolo také zložité ako to, čo si práve pripravil pre vyššie ročníky.

Poznačil si témy na ich eseje a pripísal k nim termíny odovzdania. Dokázal pomerne presne odhadnúť koľko času tupé hlavy potrebujú na to, aby vôbec dokázali niečo také zložité poskladať. Zdržanie by sa im vzhľadom na jeho prísny bodový systém, mohlo stať osudným.

Dodnes bolo preňho samého záhadou, že vôbec pripustil, aby Potter elixíry urobil. Považoval to za jeden z mála ústupkov, ktoré ako učiteľ na tejto škole urobil.

Ten chlapec za to mohol poďakovať hlavne riaditeľovi a jeho presvedčovacím metódam. Nepochybne k tomu prispelo aj to, že nemal v úmysle vidieť Pottera častejšie než by bolo vhodné. Už len jeho prítomnosť ho znepokojovala viac než by si dokázal pripustiť.

Keby ho ohodnotil nedostatočnou, musel by ho zároveň strpieť aj na hodinách nižšieho ročníka. Dumbledore ho na túto skutočnosť vopred upozornil, preto rovnako ako v iných prípadoch, napokon súhlasil s dostatočnou.

Jediné, čo mu pomáhalo zmieriť sa s touto skutočnosťou, bol fakt, že Potterova noha na pokročilé elixíry nevkráča, aspoň kým ich bude učiť on. Mal aspoň nejakú nádej na zdanlivo pokojný akademický život.

Namiesto ďalších zbytočných úvah, týkajúcich sa Dumbledorovho pochybného chránenca, skontroloval čas a uvedomil si, že Potter má už desaťminútové meškanie.

Čo je dobré preňho, ale skutočne to bude veľmi nepríjemné pre Pottera.

O to sa už osobne postará.

Usúdil, že bude musieť predĺžiť ich stretnutie, keďže tomu chlapcovi sa neuráčilo prísť včas. A ak si myslí, že on nemá nič iné na práci, len naňho čakať, tak sa veľmi mylí.

Severus vedel, že to oľutuje, keď tam budú spolu zavretí takmer niekoľko hodín.

V poslednom čase mal tak málo príležitostí na pokojný spánok. No bol ochotný sa ho vzdať, už len preto, aby tomu chlapcovi pripomenul, kde je jeho miesto.

Riaditeľ bol príliš veľký optimista, keď si myslel, že to medzi nimi bude niekedy fungovať.

Pretože to, čo sa odohrávalo v kabinete, bol skôr boj v pravom slova zmysle než akékoľvek vyučovanie.

A dnes večer bol Severus obzvlášť podráždený. Po včerajšej schôdzke s Temným pánom sa jeho nálada dostala na bod mrazu.

Celé telo mal ako v ohni, ruka mu pulzovala bolesťou, vystreľujúcou až do ramena, kvôli zvýšenej túžbe po mučení, ktorá bola súčasťou povahy jeho pána. Bola to jedna z tých výnimočných situácií, keď Pán určil jedného zo svojich nových smrťožrútov, aby vykonal trest. Menovaná osoba sa pred ním samozrejme chcela poriadne predviesť a výsledkom bol profesorov nie práve najlepší stav.

Už len to, že vôbec dokázal pracovať, bolo vďaka elixíru utišujúcemu bolesť, ale jeho účinky sa začínali vytrácať a momentálne nebolo vhodné dať si ďalšiu dávku. Nechcel, aby bol Potter vo výhode. Elixír by mohol naňho pôsobiť otupujúco. A bola len veľmi malá pravdepodobnosť, že Temný pán naňho bude útočiť pod vplyvom tohto elixíru. Chcel mu poskytnúť verný obraz toho, čo ho čaká a neminie.

Keď sa mu dostane do jeho rúk, nezachráni ho, ani tá pekná tvár, ani zelené oči.

Pretože na Temného pána to nebude mať žiadny vplyv.

Potter dosiaľ vyviazol len vďaka akejsi šťastnej zhode okolností. Nebolo bezpečné ďalej pokúšať osud. Nanešťastie musel súhlasiť s tým, že riaditeľ má v tomto prípade pravdu. Potter obranu mysle potreboval.

Bolo len otázkou času, kedy si Temný pán uvedomí hĺbku ich vzájomného spojenia a pokúsi sa ho posadnúť.

Nebol na to pripravený a Severus pochyboval o tom, že niekedy bude.

Zároveň mal vážne pochybnosti aj o tom, že práve on je schopný poskytnúť mu to, čo potrebuje.

A diali sa aj iné veci, ktoré sa stali nedobrovoľnou súčasťou týchto súkromných hodín.

Znepokojovalo ho to viac, než by si dokázal vôbec pripustiť a bol to jeden z tých problémov, s ktorými si Severus nedokázal poradiť aj napriek svojim rozsiahlym znalostiam z myšlienkových vied, čo v ňom vzbudzovalo značné podráždenie.

Rýchle zaklopanie ho vytrhlo z tých pochmúrnych myšlienok, potlačil ich bez najmenšieho zaváhania.

Nasledovalo otvorenie dverí a prudký vpád rozstrapateného študenta, ledva lapajúceho po dychu.

Severus to považoval za vhodnú zámienku na to, aby naplno prejavil svoju podráždenosť. Vyhradil si pre svojho študenta jeden mimoriadne nepriateľský pohľad. Už len preto, ako zraniteľne a stratene dnes pôsobil. Niečo Pottera veľmi rozrušilo, a práve teraz na to nebola vhodná doba.

Ako si mohol dovoliť len tak vpadnúť do jeho pracovne, ako by sa vôbec nič nebolo stalo? A ešte k tomu v takomto stave?

Sedel si snáď na ušiach, keď márnil čas tým, že mu rozprával o sebakontrolle, disciplíne a čistení mysle?

Zjavne mu absolútne nič nedochádzalo.

Len naňho drzo zazeral podobne ako jeho úžasný otec.

Podobal sa naňho až príliš, viac než dokázal Severus zniesť. A to, že Potter mal *jej zelené oči*, ho dnes nemohlo zachrániť ani omylom.

Pričom sa dost' neochotne pristavil pri myšlienke, akoby s ním jednal, keby sa viac podobal na Lily.

Napriek všetkému si uvedomoval, že toho s ňou má spoločné viac než by sa zdalo, ale mienil to aj naďalej ignorovať.

Úvahy podobného typu považoval len za prechodnú záležitosť.

Potter zrejme konečne usúdil, že by bolo vhodné prehovoriť, a keďže opäť pocítil nepríjemný následok dotyku Temného pána, Severus mu doprial to potešenie.

„Dobrý večer, pán profesor...“ hlesol Potter zadychčane.

Už len to, akým spôsobom otvoril ústa, Severusa dráždilo.

Bolo na tom niečo znepokojujúce takmer zmyselné.

Dokázal o Potterovi premýšľať aj takto, čo ho neskutočne dráždilo.

„Hodina začala pred desiatimi minútami, Potter,“ oznámil mu profesor Snape zlovestne tichým hlasom.

Chcel mu dať jasne najavo, že medzi nimi nie sú žiadne osobné väzby, že tu nemôže len tak poletovať neupravený a dívať sa naňho tým znepokojujúcim spôsobom.

Nič to však nemenilo na tom, že ich cítil, vždy keď vpadol do jeho mysle, boli tam, ako provokácia, ako pripomienka toho, čo nemôže mať.

„Prepáčte, ja som...” začal jeho študent odhodlane.

„Vaše výhovorky ma nezaujímajú...” skočil mu do reči Severus.

Opäť nabral dych, keď bolesť trochu ustúpila.

Nemal v úmysle dozvedieť sa detaily z Potterovho neskutočne dobrodružného života. Úplne mu stačilo to, čo bude mať možnosť vidieť počas nasledujúcich hodín.

„Ale, pane...”

„Ak budete nabudúce meškať, pán Potter, rovno vám ukážem dvere... Je vám to jasné?” upozornil ho chladne.

„Áno, pane...” hlesol jeho študent roztrpčene.

Severus prehliadol uspokojenie, ktoré pocítil, keď mu Potter prejavil úctu formálnym oslovením.

Chcel radšej prejsť k veci, aby to mal čo najskôr za sebou.

Pretože bolo nebezpečné nechávať tu Pottera takto stáť a podriaďiť sa hnevu.

Prial si aby mu aspoň mohol stiahnuť body, čím by sám sebe poskytol dostatočné zadost'učinenie, ale Dumbledore trval na tom, že tieto hodiny budú mať podobu súkromného doučovania bez odoberania bodov a nariadil mu, aby sa v tomto prípade neuchyľoval k svojim zvyčajným praktikám, ako to riaditeľ pomerne slušne nazval.

No zjavne to nemalo ten efekt, po ktorom Albus tak prahol, lebo absencia tejto vymoženosti ešte viac zvyšovala napätie medzi nimi.

Čo sa začínalo pozvoľna prejavovať práve v tejto chvíli, keďže jediné čo mohol urobiť, bolo ďalej naňho slovne útočiť.

Riaditeľ odmietal zmeniť svoje rozhodnutie a Severus sa ho nesnažil prehovárať, keďže jeho aj tak momentálne nikto nepočúval.

Dokonca ani vtedy, keď Dumbledorovi dal jasne najavo, že Potter nemá v sebe ani len jednu bunku, ktorá by bola schopná pochopiť také precízne a abstraktné umenie. *Povedal mu len, že potrebuje viac času... že sa mu má venovať a pokúsiť sa zabudnúť na staré krivdy.*

Vytiahol aj tú záležitosť s Lily, čím ho na istý čas zbavil akejkol'vek možnosti na vyslobodenie, pretože mu pripomenul jeho sľuby a dal mu jasne najavo, že táto malá obeť nie je ničím v porovnaní s tým, čo ešte obaja budú musieť podstúpiť.

Čo však neznamenal, že Potterovi nedá pocítiť, čo si skutočne myslí o jeho donebavolajúcej neschopnosti.

„Odložte si veci a postavte sa na vaše zvyčajné miesto... Hneď!“ prikázal mu neľútostne.

„Áno, pane...“ odpovedal mu Potter, zdanlivo bez záujmu, no bolo na ňom vidieť, že ho začiatok tejto hodiny poriadne rozhodil.

Celý sa chvel od zlosti.

A Severus nemal v úmysle ho na to upozorňovať.

Práve naopak, neprekážalo by mu, keby Potter vybuchol, nech mu dá čo i len jednu zámienku a Severus s radosťou ukončí ich spoločné trápenie.

Potter však prekonal jeho očakávania už len tým, že sa ničoho podobného nedopustil a hodina samozrejme pokračovala.

Severus ignoroval ďalší záchvev bolesti, prudko vstal a s potešením sledoval, ako na Pottera zapôsobila jeho bezprostredná blízkosť.

Dumbledorev zlatý chlapec na chvíľu vyzeral, akoby ho premkol strach, no napokon sa spamätal a pomaly si zložil tašku z pliec.

Potom sa neochotne postavil na svoje miesto.

Díval sa naňho pohľadom plným nenávisti, zatínal päste.

Severus už len pri letmom pohľade pochopil, že bude úplne nepoužiteľný, ak to aj naďalej takto ostane.

„Pamätáte si, čo máte robiť, alebo vám to mám pripomenúť?“ opýtal sa ho úsečne.

Chvíľu skutočne predstieral, že sa ho niečo snaží naučiť a čiastočne to aj chcel, ale isté vplyvy boli silnejšie ako on.

„Áno, viem, čo mám robiť...“ odsekol Potter, hlasom možno až príliš kontrolovaným. Vytiahol prútik a držal v ho ruke pevnejšie než by bolo nutné.

„Viete? Skutočne?“ posmešne vykrivil pery Snape.

„Áno, viem...“ zopakoval rozrušene.

„Uvidíme, pán Potter...“ odsekol profesor jedovato a k tomu ešte dodal: „Áno, viem, pane... nezabúdajte na to, ako ma máte oslovovať na týchto hodinách...“

„Áno, viem, pane...“ poslušne zopakoval Potter, no každé jedno z tých slov zo seba dostával pomerne ťažko.

Jeho prútik popritom zľahka zaiskril.

Severus tomu nevenoval pozornosť.

„Skôr než začneme, ukážte mi, ako pracujete na úlohe, ktorú som vám dal...”

Potter si ho prekvapene premeral. Na jeho tvári sa mihol náznak úzkosti.

„Ako to mám urobiť, pane?”

Už sa stihol trochu vydýchať, ale jeho postoj bol stále dosť napätý.

„Zatvorte oči a ukážte mi, ako postupujete, keď si chcete vyčistiť myseľ...”

„To skutočne nie je potrebné, ja...”

Nevyzeralo to, že by mal v úmysle sa do toho práve teraz púšťať.

„Potrebné to je, pretože ja vás o to nežiadam, prikazujem vám to!” odsekol Severus hrubo.

Potter neochotne zavrel oči a pokúšal potlačiť hnev.

No nedarilo sa mu to, nerobil to tak, akoby mal.

„Legilimens...” šepol Snape.

Nahliadol do jeho mysle, aby si overil, ako tento postup vplýva na jeho myseľ zvnútra.

Potter samozrejme sklamal na celej čiare.

Jeho pocity boli ako nezastaviteľný prúd. Rozbúrené, dráždivé, vynucujúce si pozornosť legilimentora. Severus ich nepustil k sebe, netúžil po vzájomnom zdieľaní. A na tejto základnej rovine, to nebolo vôbec zložité.

Nechal ich voľne prechádzať bez toho, aby sa jeho samého dotkli.

Potter bol absolútne bezradný.

Vyzeralo to, akoby sa do toho musel nútiť, akoby to bola činnosť, na ktorú nebol zvyknutý, ale už dávno to tak byť nemalo. Kázal mu to predseda precvičovať každý večer. A odvtedy už prešlo dosť času. Mal tú techniku zvládnuť, prípadne sa aspoň k tomu priblížiť.

Náš neohrozený mladý hrdina si zrejme nevyhradil dosť času na to, aby sa tým zaoberal. Určite pred spaním myslel na iné omnoho príjemnejšie veci.

Problém videl aj v tom, že Potter sa zjavne nedokázal upokojiť sám. Aspoň nie na začiatku tohto procesu. Jeho myseľ bola schopná podriaďovať sa cudziemu vplyvu, možno až príliš ochotne na Severusov vkus.

Mal by mu poradiť inú techniku, niečo čo by mu sedelo lepšie, keďže Potter bezpochyby nemal dost' predstavivosti na to, aby dal bokom svoje pubertálne problémy a sústredil sa na dôležitejšie veci.

To však nebolo medzi ním a Dumbledorom dohodnuté, súhlasil s tým, že mu poskytne informácie, ktoré bude potrebovať, no nemienil preňho vymýšľať nové techniky, len preto, že nezvládal ten najbežnejší spôsob vyčistenia mysle.

Samozrejme, ak by šlo o študenta, ktorého by skutočne chcel učiť, prejavil by viac pochopenia, dal by mu priestor na to, aby si spolu prediskutovali to, čomu prípadne nerozumie. Nepochyboval o tom, že technika, ktorá by vyhovovala jeho temperamentu, by bola len otázkou pár ďalších konzultácií, spojených s výlučne osobným prístupom.

Teraz mal pred sebou len Pottera, *toho chlapca*, o ktorom si všetci myslia, že má moc poraziť Temného pána, no čím dlhšie tu pred ním netrpezlivo prešľapoval, tým viac o tom pochyboval.

„To stačí, je mi jasné, že ste sa tomu vôbec nevenovali. Nepochybne ste mali na práci dôležitejšie veci...“ odbil to len tak, bez toho, aby mu to podrobnejšie vysvetlil.

„Samozrejme, ako inak...“ odsekol Potter.

„Ste pripravený?“ opýtal sa ho posmešne.

„Áno, pane...“ zaznela dost' strohá odpoveď.

Nejaký čas len čakal a nechával ho v neistote. Jeho čierne oči chladne prechádzali po Potterovom tele.

Akosi príliš rýchlo vyrástol, stal sa pozoruhodným mladým mužom.

Musel uznať, že oplýva istým kvalitami, svojho času o ňom tvrdil aj jeho pán.

Bolo to však len zbytočné rozptýlenie, ktoré práve teraz nepotreboval a nemienil zdôrazňovať dlhšie než by bolo potrebné.

Zdvihol prútik.

„Legilimens...“ zaútočil nekompromisne.

Vyzeralo to, akoby ho Potter v tej chvíli ani poriadne nevnímal, lebo ani len nepohol prútikom na svoju obranu.

Ruka mu len voľne klesla.

Severus prehltol kritickú poznámku ohľadom jeho zdrvivúcej neschopnosti a plynulo vklázol do jeho mysle.

Nie preto, že by ho plánoval šetriť, ***ale legilimancia sa stretla s dualmanciou.***

Okamžite nechal vyrásť Dalnacký štít.

Sledoval preplietanie sa zložitých vzorov, zapadali do seba v dokonalom slede.

A Severus ho uchopil, až keď bol úplne hotový a celý presiaknutý svetlom dualmancie.

„Cítite to, Potter, mohol by som si s vami robiť, čo by sa mi len zachcelo...“ vyhlásil Severus takmer výhražne, popritom zaclonil štítom to druhé neútočné spojenie, ktoré pulzovalo celým jeho telom.

Jeho študent očividne nebol schopný odpovedať.

Nezazlieval mu to, štít pomaly silnel, vytváral medzeru, ktorá im bránila v úplnom spojení, čo Potterovu myseľ dost' podráždilo.

Profesor elixírov odstránil tlak a len pomaly krúžil, okolo jeho spomienok.

Nemal v úmysle jemnejší prístup, ale dualmancia dnes bola silnejšia než obvykle a bolo čoraz ťažšie ju oddeliť od útočnej línie.

Tento komplikovaný proces dvojlíniového útoku, musel zvládať vždy, keď sa rozhodol siahnúť do hlbších vrstiev.

Medzi nimi to takto fungovalo už od začiatku.

Po prvý raz, keď sa dotkol Potterovej mysle, pocítil prítomnosť toho prirodzeného spojenia.

Ako by čakalo len na to, kedy si ho vezme.

A rovnako ako aj vtedy, aj teraz cítil na sebe ťarchu vzájomného trenia, a takisto aj počiatočné bodnutie túžby, ktoré so sebou prinášalo.

Jeho penis priam pulzoval spokojnosťou.

Zamieril radšej rovno k nepríjemným spomienkam, aby to vzrušenie, čo najrýchlejšie opadlo.

„Prestaňte...“ hlesol Potter.

„Zastavte ma! Urobte to, neprestanem, kým ma nezastavíte...“ vyzýval ho Severus chladne.

Vytiahol pár trápnych spomienok na jeho šikanovanie v detstve.

Občas jednu z nich otvoril a dovolil Potterovi, aby ju prežíval spolu s ním.

Aj proti svojej vôli cítil istú spolupatričnosť so svojím študentom. Zažíval spolu s ním niečo, čo roky ťažilo aj jeho. Nebolo príjemné sledovať ako sa na šikanovaní

podieľa člen rodiny. On sám mal s tým bohaté skúsenosti a časť z neho Pottera chápala a považoval za pozoruhodné, že to zvládol bez toho, aby zatrpkol.

Nebolo to však nič výnimočné, stávalo sa to aj v lepších rodinách, tak prečo by tá Potterova mala byť výnimkou? Snažil sa presvedčiť sám seba, že by tomu nemal pripisovať až takú dôležitosť.

Potter na to nereagoval dost ľahostajne. Len v malej miere bol zahanbený, keď sa dostali k niečomu, čo mohlo takýmto dojmom pôsobiť. Keďže sa už presvedčil o tom, že profesor tieto spomienky proti nemu nepoužije, nemalo to naňho až taký zdrvivý efekt ako na začiatku ich spoločných hodín.

Ale tá druhá línia, s tou mal Severus omnoho viac práce.

Neustále.

Nesmel ani na chvíľu poľaviť.

Inak by ho vtiahla hlbšie a Potter by si uvedomil, že sa niečo deje.

A obe boli vo svojej podstate neoddeliteľne prepojené.

Jedna útočná, druhá obranná, pretože Potterova dualmancia ho chcela celého pre seba. Priam prosila, aby ho prijal.

Cítil jej hrejivé objatie, dráždilo ho a lákalo, aj cez štít.

Postupoval rýchlejšie, odháňal od seba jej vplyvy a nechal sa viesť chlapcovou úzkosťou.

Jeho útok skončil prijatím.

Potter to nevedel, dualmancia vo forme štítu mu bránila to cítiť, vnímal len tú druhú, útočnú líniu a utápal sa v nej, lebo si s ňou nedokázal poradiť.

Severusa to dnes obzvlášť vyčerpávalo. Ale namiesto nepohodlia, ktoré by v jeho mysli mal vyvolať Potterov odpor, cítil vzrušenie, ktoré sa opäť pozvoľna zmocňovalo jeho tela.

Potter sa pred ním ďalej otváral, takmer akoby medzi nimi vznikol istý druh neprirodzenej dôvery.

Penisom mu prešlo ďalšie bodnutie túžby.

A nebolo možné tomu zabrániť, tieto fyzické reakcie sa dostavovali, vždy keď sa dualmancia posunula pred útočnú líniu.

Bol to vskutku fascinujúci jav, ale úplne nevhodný, vzhľadom na ich postavenie a vzájomnú nevraživosť.

Takto sa však dualmancia prejavovala, bola nevyspytateľná a nikto presne nevedel, ako bude v danej chvíli fungovať.

Bolo možné ju vyvolať, ale pri istých príležitostiach sa objavila aj sama bez hlbšieho pričinenia jej aktérov.

Severus si ju predstavoval ako bledé úponky, ktoré sa ovíjajú okolo bezbrannej koristi, no nesľubujú trýznivú smrť, ale zdrvivú rozkoš, prijatie, podporu, bezpečie a v neposlednom rade aj lásku, aspoň v určitých prípadoch.

Sú zároveň aj prísľubom tej najhlbšej slasti a prirodzeného intímneho spojenia, vymykajúceho sa akejkolvek logike.

Umožňujú cítiť toho druhého nielen na úrovni myšlienkového sexu, ale bolo možné zísť až omnoho ďalej.

Aspoň vo väčšine prípadov.

Ich spoločná dualmancia bola agresívnejšia a viazaná hlavne na sexuálne túžby, keďže ich nespájali city, ktoré by im umožnili jemnejšie spojenie.

Obmedzená v podobe štítu, je však na určitej úrovni zvládnuteľná.

Po jej odklonení do útočnej línie, sa mu však do cesty postavili aj Potterove pocity.

Severus ich nekompromisne odohnal.

Nezaujímal ho, ako sa Potter cíti, nemienil s ním tie pocity zdieľať a už vôbec nemal v úmysle medzi nimi vyprovokovať akúkoľvek sexuálnu situáciu.

Ignoroval reakcie svojho vlastného tela a bol vd'ačný, že má na sebe tmavý a všetko zahaľujúci habit.

Nemal v úmysle pred Potterom prejavovať svoju slabosť.

Nedovolil mu ani to, aby aj jeho telo bolo zmietané tou slasťou, ktorú prežíval on, keď ich obklopila dualmancia.

Používal proti nemu štít vytvorený z nej, lebo nemal v úmysle Potterovi spôsobovať príjemné pocity. Nechcel ich prežívať ani on sám, no udržať dva štíty a popritom útočiť, to by spôsobilo značné spomalenie, ktoré by Potter mohol nesprávne interpretovať ako poľavenie z jeho strany.

Násilne sa odtŕhal od tých pocitov, vrátil sa späť k útočnej línii a potláčal dualmanciu do hlbších vrstiev.

Bolo to preňho bolestivé a obmedzujúce, ale nemal v úmysle pripustiť, aby ten chlapec čo i len postrehol, že niečo také medzi nimi len tak prirodzene existuje.

Unikal od toho hrejivého objatia, preč od všetkého, čo bolo Potterovou osobnou esenciou.

Prešiel k potláčaným spomienkam.

Keď študentova myseľ kričala, *toto by si nemal vidieť*, Severus sa práve na tieto oblasti zameral.

„Zastavte ma... tak to už konečne urobte? Alebo snád' nemôžete? Tak to je škoda, budete sa asi musieť vyrovnat' s tým, že mne nič neunikne...“ podpichoval ho, dráždil a všetko neustále komentoval.

Prebehol celý rad spomienok, hľadal medzi nimi niečo, čo by práve teraz poslúžilo ako vhodný príklad.

Potreboval silnejší stimul a natoľko nepríjemný, aby to dualmačný efekt zatlačilo úplne do úzadia.

Zamieril hlbšie a keď zachytil ďalší nepatrný odpor tohto druhu, vytiahol jednu z tých spomienok na svetlo.

Potter sa zhlboka nadýchol a bolestne hlesol: „Nie, to nechajte...“

Energiou však mal skôr plytvať na to, aby svojho učiteľa z mysle vypudil, a nie na zbytočné rozprávanie.

Severus mu to názorne predviedol už len tým, že tú spomienku vytiahol. Obaja boli do nej vzápätí ponorení.

Profesor sa stiahol hlbšie len do úlohy pozorovateľa, Potter prežíval túto spomienku vskutku aktívne.

Ležal na posteli v nejakej izbe.

Zrejme u tých muklov, u ktorých býval.

Bol rozrušený po jednej z tých nočných mór.

Objímal sám seba, prudko dýchal.

Až napokon pomaly, pozvoľna, umiestnil jednu svoju ruku pod prikrývku.

A tou druhou opatrne prechádzal po svojej brudi.

Bolo to veľmi nevinné, takmer akoby ani sám nevedel, čo by mal robiť.

Pomaly objal prstami pravú bradavku.

Opatrne ťa ňu potiahol.

Potom sa už profesor nedíval, ale nebolo ťažké presvedčiť Pottera, že stále hľadá priamo do tej spomienky.

Konečne cítil, že dosiahol aspoň menší pokrok.

Potter sa začal brániť, skutočne sa ho snažil dostať preč. No stačilo ho len upokojiť, len ho ubezpečiť, že všetko je tak ako má byť.

Pôvodne to nemal v úmysle, ale dualmancia ho prinútila k tomuto kroku.

Štít sa zachvel.

Bojoval o to, aby sa nerozplietol.

Potter vo fyzickom svete vrazil do police.

Profesor elixírov sa naklonil k nemu.

Zopakoval príkaz.

A Potter sa konečne uvoľnil.

Malá časť pulzujúcej rozkoše opustila štít a prenikla do chlapcovho tela. Potter si to samozrejme mylne vysvetlil, ako pozostatok tej predchádzajúcej spomienky.

Snape však pre istotu zrušil povel, okamžite opustil jeho myseľ a odtiahol sa od neho.

„Na to ste mali právo! Moje súkromie...“ kričal Potter.

„Vy nemáte súkromie... práve ste prijali príkaz od osoby, ktorú nenávidíte, čo myslíte, o čom to asi tak svedčí?“

„Čo ste mali v úmysle? Vy...“

„Nenamýšľajte si, bola to len ukážka toho, čo bude Temný pán schopný s vami urobiť, pokiaľ mu dovolíte, aby ovládol vašu myseľ... Môžem vás ubezpečiť, že to ani zďaleka nebolo také hrozné, ako to čo s vami urobí on...“ Severus naňho nejaký čas naňho kričal a opäť sa k nemu približoval.

„Na to ste nemali právo...“ zopakoval rozrušene.

Dovolil si zvýšiť hlas na svojho profesora, to bolo neprípustné.

Nemohol to len tak ľahko akceptovať.

„Tak mi vtom zabráňte, Potter! Legilimens...“ zaútočil opäť.

Potterovo telo sa pritom posunulo viac dopredu.

Takmer spadol, no Severus nemal v úmysle mu pomáhať.

Prial si, aby zaplatil za svoju trúfalosť.

Siahol na jeho spomienky týkajúce sa dementorov.

Vedel, že sa ich Potter predtým veľmi bál, všetci o tom hovorili, no táto spomienka v sebe niesla niečo, čo naviac otriaslo ním.

Počul ju kričať v podprahovej oblasti.

„Nie, Harryho, prosím...”

Jej krik v ňom prebúdza bolesť hlbšiu než bola tá fyzická.

Mal pocit, akoby ju opäť strácal.

Uvidel záblesk zeleného svetla.

Sledoval jej telo padajúce na zem.

Zabudol na štít, aj na svoju obranu.

Celý jeho svet sa obrátil a on podvedome skočil do tej poslednej spomienky, ktorú vyhľadal predtým. Bolesť spojená s krikom milovanej osoby, ho stále prenasledovala.

S námahou sa zachytil stola, ak by to neurobil, zrejme by skončil na zemi. Spotil sa a cítil slabosť v nohách.

A pomaly sa odpútal sám od seba.

Jeho myseľ sa stiahla do vrcholnej obrany a on pochopil, že nedávno muselo dôjsť k nejakej trhline v jeho obrane, lebo inak by takto nereagoval, bolo by to bolestivé, ale nedošlo by k takémuto zablokovaní.

Nevedel kým je, ani kde sa to ocitol, všetko bolo zablokované aj pred ním, a on to prijal, lebo vedel, že to nebude trvať dlho.

Stiahol so sebou aj tú druhú myseľ, v ktorej sa práve nachádzal. Dualmancia tomu veľmi výrazne napomohla, lebo to bola tiež jedna z jej úloh, pomôcť, ak je to potrebné.

Aj keď to práve teraz až tak veľmi neocenoval, lebo nevedel, koho to zahrnul do svojej obrany.

Len veľmi pomaly začal všetko opäť rozoznávať.

Uvidel neznámeho chlapca. Podľa všetkého pomerne mladého. Mal tmavé neposlušné vlasy a zelené oči, ktoré mu boli blízke.

Ležal sám v posteli a triasol sa. Vedel jeho povinnosťou je chrániť toho chlapca za každú cenu.

Tá myšlienka bola silná. Siachala tak hlboko, že ani nevedel kde presne má korene.

A ten chlapec s ním bol spojený.

V jeho núdzovej miestnosti existovali len oni dvaja.

Lahol si k nemu a objal ho.

Tie zelené oči naňho pozreli. S dôverou, ktorá mu bola takmer cudzia, lebo mu niečo našepkávalo, že naňho sa nikto takto nedíva.

A chlapcovo telo sa k nemu pevne primklo.

Bolo hrejivé, poddajné, pripravené prijať jeho dotyk.

Pocítil chlapcovu ruku na tej svojej.

Tlmene zalapal po dychu.

Jeho ruka bola vtiiahnutá pod prikrývku.

Jeho prvá reakcia bola výsostne obranná, ale keď pocítil ako mu telom prebehli tie príjemné impulzy, dotkol sa chlapcovho tela.

Božkával ho.

Skúsene ho láskal.

A cítil ako sa aj chlapcova ruka dotkla citlivého miesta.

Nebolo nutné hovoriť, obaja vedeli, čo potrebujú, a ani jeden z nich nebol ochotný sa toho vzdať.

Spoločná rozkoš siahala hlboko, akoby si takmer chcela vziať časť neho.

Chlapec ostal ležať v jeho náručí.

„Čo to je?“ opýtal sa ho.

To náhle prerušenie ticha si vyslúžil štít, ktorý sa začínal pozvoľna prebúdzat' neďaleko dverí.

„Štít pomaly opäť dorastá, nie je to nebezpečné, je to potrebné na to, aby sme sa odtiaľto dostali...“

„Ale prečo? Skutočný svet je predsa tu...“ namietol chlapec a pevne ho objal okolo krku.

„Obávam sa, že nie je...“

To mu bolo jasné, už od začiatku, bola to len jeho vlastná núdzová miestnosť. Reprodukovaná do chlapcovej mysle.

„Patrí vám?“

„Myslím, že nám obom.“

„Tak potom je to v poriadku.“

„A čo je to vlastne tá núdzová miestnosť?“

„Je to imaginárna izba, do ktorej som sa uzavrel, aby som sa chránil pred neželanými vplyvmi cudzej mysle na môj duševný svet. Nie som si istý, prečo som sem vzal ďalšiu osobu, no zrejme to bolo potrebné.“

„Možno si jednoducho nechcel, aby sa mi tam niečo stalo, kým budete preč,“ poznamenal chlapec spokojne.

„To nemôžem poprieť.“

„Ale je to zvláštne, ani neviem, kto ste... teda, kto si... Veľmi čudné... Budeme tu dlho?“

„Nie som si istý, asi len krátko. Takto to na teba teraz vplýva, lebo si tu so mnou, ale čoskoro sa všetko vyjasní a vrátíme sa späť.“

„To je škoda, je mi tu s tebou dobre.“

Na tie dvere, umiestnené pred nimi, hľadel takmer s obavami.

„Vy sa toho tam nebojíte?“

„Nie.“

„Ale ja áno, pretože tam vonku niečo je... Ochráni nás pred tým váš štít?“

„Závisí to od toho o čo ide.“

„To neviem. Nepamätám si.“

„Tak je to možno lepšie.“

„Možno, áno.“

„Pozrite, už to dorástlo...“ ukázal na žiarivé vzory, ktoré do seba presne zapadli.

„Áno, máš pravdu...“

Severus prezrel štít.

Bol pripravený spolu s ním opustiť núdzovú miestnosť v Potterovej hlave.

Jeho priezvisko sa k nemu už vrátilo. Spolu s akousi zvláštnou trpkou príchutou.

„Musíme ísť?“ opýtal sa ho chlapec.

„Áno, musíme.“

„A tam vonku to tiež bude takéto?“

„To si nemyslím.“

Severus prešiel k štítu.

Pomaly sa dostal späť na bežnú hladinu myslenia. Potter sa ťažkopádne vliekol za ním. Až do momentu, keď obaja mohli ďalej rozumne fungovať.

Severus to pocíťoval veľmi intenzívne.

Potterova dualmancia mu pomohla spamätať sa z toho prudkého otrasu, nejaký čas sa o ňu plne opieral.

Pomaly sa vrátil sám k sebe, čoskoro dokázal pospájať všetky súvislosti.

Potterovi však nedovolil, aby si pamätal na tú chvíľu slabosti, ktorú spolu prežili v núdzovej miestnosti.

Potlačil to do temnoty, tak aby Temný pán ani nikto iný nemal dosah na jeho zlyhanie.

Vo fyzickom svete sa medzi nimi nič nestalo, preto by si kvôli tomu nemusel robiť výčitky, ale on cítil, že sa dopustil niečoho neprimeraného voči svojmu študentovi.

A Potter, ten by to napokon aj tak považoval len za nočnú moru a obvinil by ho, možno aj právom za to, že si dovoľil naňho siahnuť v abstraktnom svete.

Nemal v úmysle to riskovať.

Prinútil Pottera, myslieť si, že tú pôvodnú zahanbujúcu spomienku si znova len prezerali.

A prešiel k ďalšej, ktorá v Potterovi prebudila náznak odporu, no dal si dobrý pozor, aby to nebolo nič spojené s dementormi.

Potter sedel na svojej prvej hodine elixírov.

Pozorne počíval jeho zvyčajný zľakavý prejav určený nevedomým dušiam prvkov.

Zapisoval si každé jedno slovo.

A popritom myslel na veci, ktoré zrejme boli príčinou toho, že Potter, nechcel, aby sa dostal k tejto spomienke.

V hĺbke, v ktorej sa nachádzal, mohol vnímať, aj oblasť pod touto vrstvou, oblasť myšlienok spojených s touto spomienkou a Potter to vedel, pretože ho na to naposledy upozornil. Zjavne práve táto skutočnosť, ho tak znepokojovala.

Páči sa mi jeho hlas.

Povedali mi, že nemá rád každého, aké by to bolo keby si oblúbil mňa?

Chcem na Rokfort zapadnúť, chcem, aby ma mali radi... Aj on by mohol, ak sa budem snažiť tak, by ma mohol...

Chcel by som, aby niekto... aby... a on by ma možno mohol pochopiť, je iný ako ostatní a možno...

Povedali mi koľko má približne rokov, on... je dosť možné, že chodil do jedného ročníka s mojou mamou.

Musel ju predsa poznať. Možno ju nemal rád, ale poznal ju, možno by vedel, koho by som mal požiadať o jej fotky, a tak... Chcel som sa na to už dávno niekoho spýtať, ale akosi to nejde, s ním by to možno šlo... Niečo na ňom je... niečím je jedinečný...

Chcel by som ho bližšie spoznať...

Keby sme spolu dobre vychádzali, asi by som mohol ísť za ním a pohovárať sa s ním, o nej, možno si na ňu ešte pamätá, keby som mu ponúkol...

Potter sa proti tomu postavil dôraznejšie a podarilo sa mu spomienku pretrhnúť, ale nedostal ho z nej úplne, len ho prinútil trochu sa posunúť.

Vie tak zaujímavo rozprávať.

Že smrť?

To by som sa chcel naučiť, isto by sa mi to zišlo.

Zachytil zmes pocitov, ktoré pripomínali počiatočný obdiv a takmer detsky naivné predstavy o tom, čím by sa Severus mohol preňho stať.

Nemal v úmysle sa tým ďalej zaoberať.

„Vaša obrana je vskutku žalostná,“ poznamenal spokojne Severus, keď sa pomaly vrátil späť na vyššiu vrstvu a opustil jeho myseľ.

Potreboval si vydýchnuť, aj keď pred ním by to za nič na svete nepriznal.

Potter opäť zrýchlene dýchal a nenávisťne naňho hľadel.

„To, čo ste videli, ja... skutočne som nemal v úmysle... ja som len...“ vyjachtal Potter nahnevane, zjavne popudený tým, že to čo Severus videl, nemôže len tak vziať späť.

„Nenamáhajte sa, Potter, nebudeme márnit čas rozoberaním vašich spomienok... Radšej mi povedzte, prečo mám aj ďalej na úkor svojho voľného času vyučovať študenta, ktorý neberie vážne tieto lekcie a nerešpektuje moje príkazy? Skutočne ma to veľmi zaujíma,“ poznamenal profesor Snape posmešne.

Už len pomyslenie na to, že by za ním vtedy prišiel, v ňom vyvolala ďalšiu vlnu nepokoja.

Vyhodil by Pottera, ak by sa ho opýtal na Lily?

Zrejme, áno, ale možno práve Potter bol tou jedinou osobou, s ktorou by o nej mohol hovoriť bez toho, aby cítil nesúhlas z opačnej strany.

Lebo všetci si priali, aby zabudol, aby sa pohol ďalej.

Riaditeľ mu to dost' často zdôrazňoval.

Istotne by bol v pokušení pozhovárať sa o nej s osobou, ktorá by viac než ochotne prijala akékoľvek informácie.

Potter, ktorý sa naňho díval teraz, však už podobné láskavosti nepotreboval.

„Snažil som sa, ale nejde to... ja skrátka nemôžem...“

Počul ho vysloviť tie slová, a videl ako sa v jeho výraze mieša odpor so znechutením.

„Nemôžete, čo iné by sa dalo od našej hviezdy čakať...“ odvrkol profesor Snape s neskrývanou iróniou.

„Vy tomu nerozumiete! Ani sa len nesnažíte to pochopiť!“ odsekol Potter.

„Dávajte si pozor na jazyk pán Potter, to že vám nemôžem strhnúť body, neznamená, že si na mňa budete otvárať ústa...“

„Nemal som to v úmysle, pane, ja len...“

„Legilimens...“ prerušil ho Severus.

Nedal mu dost' času, aby sa spamätal z predchádzajúceho útoku, lebo ani Temný pán by to neurobil, keby stál na jeho mieste.

Namiesto oddychu, ktorý práve teraz aj on potreboval, naňho opäť zaútočil, aj napriek riziku, že dualmancia bude až príliš dotieravá.

Potterova myseľ bola opäť príjemne poddajná.

A to, že Potter kvôli tomu prudkému vpádu skončil na kolenách, bolo vítanou zmenou.

Nabudúce si dobre rozmyslí, či bude k nemu drzý.

Stálo za to poskytnúť mu toto poznanie, no opäť sa nebezpečne priblížili k dualmancii.

Príjemne hrejivé pocity sa neúprosne rozbehli po jeho tele, vnímal ich o to intenzívnejšie, aj vďaka chladu podzemných žalárov.

Cítil opätovné prijatie.

Duševné spojenie na úrovni, ktorú ľudia mohli len cítiť a nebolo možné ju pochopiť.

Takmer zúfalú snahu o prehĺbenie spojenia.

Severus ho už ochutnal a vedel, aké by to mohlo byť, keby mu to dovolil.

No nespôsoboval to priamo Potter, ale časť z tej prekliatej spomienky, ktorú vytiahol. Pocity z nej vyplávali na povrch a on padol do pasce, z ktorej nebolo ľahké uniknúť.

Potter sa zamračil.

„Pán profesor...“ hlesol znepokojene.

Severus až dosiaľ robil všetko preto, aby ich ďalšie spojenie bolo len čistým útokom, aby bolo nepríjemné pre druhú stranu natoľko, nakoľko to len bolo možné.

Udržiaval štít, no len na polovici, aby viac vnímal ich spojenie a mohol ho preskúmať.

A zároveň mal ďalší dôvod na to, aby ho mohol aj naďalej nenávidieť, hlavne preto, lebo práve on v ňom vyvolal túžbu po tomto druhu spojenia.

Zakázanú a neprimeranú vzhl'adom na jeho vek a na ich postavenie.

Pokiaľ by sa Potter chcel vzdelávať v tomto odbore, veľmi rýchlo by dosiahli potrebné výsledky.

Pretože jeho myseľ bola pripravená mu ponúknuť všetko.

Priam ho prosila, aby ich opäť spojil neútočnou formou a dovolil, aby myšlienkové spojenie prerástlo do niečoho fyzického.

Potterovi sa podarili vstať, pristúpil k nemu celkom blízko. Severus ho prudko odsotil. Nemal sa k nemu približovať, ale ho vypudil z mysle, nič viac predsa od neho nechcel. A práve teraz ho nepotreboval mať blízko seba.

Ani len mierny odpor z jeho strany, nebol dostatočný na to, aby sa kontakt medzi nimi prerušil, bez jeho priameho zásahu.

Chcel zasiahnuť, mal v úmysle opäť naňho tvrdo zaútočiť, ale ich spojenie tíšilo jeho najhlbšie obavy, naplňalo ho pocitmi šťastia, pohodia, túžby. Celé jeho telo opäť reagovalo na toho mladého muža a on len s námahou udržiaval v chode svoj zdravý rozum, pretože bolo také ľahké podľahnúť tomu pocitu a nechať sa ním ďalej viesť.

To všetko však naďalej ukrýval pod štítom a svojho študenta k tomu nepustil.

„Pán profesor...“ zopakoval Potter.

Bolo len otázkou času, kedy dualmancia opäť získa vedúcu pozíciu.

Živelné spojenia tohto druhu boli známe tým, že sa dokázali veľmi rýchlo dostať dopredu.

Dualmancia patrila medzi myšlienkové vedy, ale len formálne, dalo by sa skôr povedať, že toto nepredvídateľné takmer až spojenie duší, nikdy nemalo len jedinú podobu, vždy to záviselo aj od vzťahu dvoch ľudí, ktorí sa do spojenia dostali. Mohla

priniesť nespútanú rozkoš, dokázala byť prejavom ochrany a podpory. Dala sa použiť aj na preniknutie do cudzej mysle, tzv. cukrovým spôsobom, bez bolesti, len pomocou uvoľnenia a slasti.

Niečo také však spoločnosť, v ktorej sa nachádzal, zvyčajne neuznávala, keďže bolo možné vytvoriť si istú závislosť na tej druhej osobe, známu pod pojmom láska.

Mala ešte množstvo iných podôb, ktoré on sám ešte nemal možnosť objaviť.

Nemienil ich skúmať, chcel sa len ubezpečiť, že Potterova myseľ prijala jeho požiadavky a nebola zasiahnutá, jeho chvíľkovou slabosťou.

Len za sebou uzatváral cestu, pretože medzi nimi nesmú byť žiadne podobné spojenia.

Potter niečo také nemôže ponúknuť jemu, jeho myseľ sa zmýľila, ten chlapec nie je na to pripravený a keby aj bol, vedome by si túto možnosť nikdy nezvolil.

Preto ďalej ustupoval, zanechával za sebou náznak bolesti a blížiaceho sa útoku.

„Potter, tá vaša hlava je vhodná akurát tak na dualmanciu... Radšej už choďte... zmiznite mi z očí!“ kričal Severus, keď opustil jeho myseľ.

Ich spojenie stihol ukryť tak, aby sa k nemu nemohla dostať žiadna iná osoba okrem neho a aj to len vtedy, keď pominie tej zdrvujúci vplyv Temného pána.

Našepkal to Potterovmu nadvedomiu, a to konečne súhlasilo s tým, aby dualmancia ostala ukrytá až do odvolania. Daňou za tento zásah do jeho mysle bola krátkodobá bolesť. Slúžiaca na zatvorenie, ale aj na potvrdenie otvorenia.

Bola to však zanedbateľná cena za to, že už nebude musieť čeliť ďalším lákadlám dualmancie.

Sústredí svoju pozornosť výlučne na útok. To jediné môže pre toho chlapca urobiť, aspoň na určitý čas tomu chcel dať šancu, aj keď nevedel ako dlho mu toto predsavzatie vydrží.

Pri pohľade na toho chlapca, však chcel aspoň veriť tomu, že ak niekedy dôjde k najhoršiemu, bude sa môcť zachytiť aspoň niečoho, čo sa doteraz naučil.

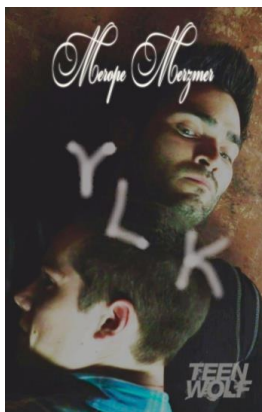
Potter medzitým s taškou na pleci zamumlal : „Dobrá noc, pán profesor...“

Ani len nečakal na odpoveď, čo najskôr opustil kabinet.

„Dobrá noc, Potter.“

koniec

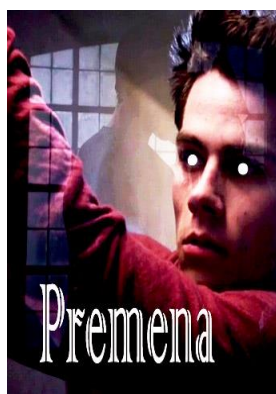
V edícii Meropesvet vyšlo

MEROPE MERZMER

VLK

Stiles (narodil sa ako vlkolak) už nejaký čas žije s divými (skutočnými) vlkmi, v ich svorke sa má dobre, nemá záujem vracat' sa do ľudskej spoločnosti. Rozhodol sa tak z viacerých dôvodov. Jedným z nich je aj neprijatie a posmech so strany vlkolakov, kvôli tomu, že pokiaľ si zvolí úplnú zvieraciu podobu, tak sa stáva vlčicou, keďže jeho duchovnou druhou súčasťou, nie je vlk, ale vlčica.

MEROPE MERZMER

PREMENA

Stiles čelí útoku nebezpečného démona...

V edícii real person slash special edition vyšlo

MEROPE MERZMER

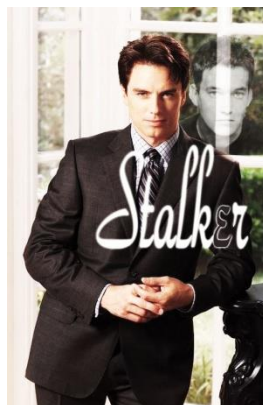
KLINIKA

Misha (18) sa dostáva do psychiatrickej liečebne pre zločincov. Kvôli údajnej vražde svojich súrodencov (dvojčiek, 7) ostáva úplne sám bez akejkoľvek podpory svojej rodiny, ale...

Motto: „Myslel som si, že dokážem bojovať s tieňmi. Mýlil som sa.“

MEROPE MERZMER

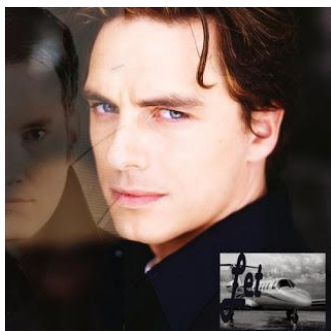
STALKER

Gareth pozoruje svojho suseda Johna a jeho rodinu. Nemá pred ničím rešpekt. Dokonca umiestnil kameru aj do ich domu.

MEROPE MERZMER

LET

John má za úlohu prepraviť malé lietadlo k novému majiteľovi. Čaká ho dlhá cesta po náročnej trase a nový kopilot, ktorý ho už od začiatku riadne štvie. Gareth takisto nie je nadšený svojím novým kolegom, a poriadne to medzi nimi iskrí už na zemi.

MEROPE MERZMER

DOTYK NEVINNOSTI

Narodeninový špeciál.

Romantická poviedka o vzťahu Daniela a Alana.

(Fikcia)

V edícii Harry Potter slash vyšlo

MEROPE MERZMER

TENEBRAE

Lord Voldemort vždy považoval Rokfort za svoj domov. Keď sa opäť tajne
prechádza po jeho chodbách a vníma silu spomienok...
Počas zimných prázdnin sa pokúsi zničiť svojho nepriateľa... Netuší, že jeho telo si
bude žiadať oveľa viac...

MEROPE MERZMER

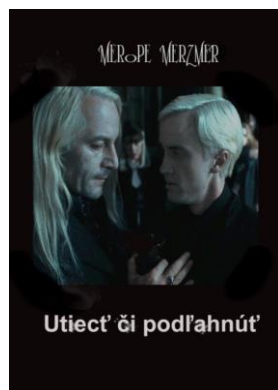
PRINC

FF Poviedka o živote Severusa Snapa

(druhé opravené vydanie)

MEROPE MERZMER
UTIECŤ ČI PODLAHNÚŤ

Zakázaný vzťah otca a syna v aristokratickej čarodejníckej rodine.

Pripravujeme

Merope Merzmer

MORA NEGRIS

Poviedka o vzťahu Harryho Pottera a Temného pána.

Merope Merzmer

DOTYK SLASTI

(pokračovanie Dotyku nevinnosti)

Vianočný špeciál

Merope Merzmer

SENÁTOR (SEQUEL) I,II.

I. Nové meno

II. Otok